

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 24. 3. 2021 o dovoláních obviněných **MUDr.** nar. trvale bytem , okres Český Krumlov, a **právníké osoby Bohemia health, s. r. o.**, IČ: 28144902, se sídlem Plavská 2172/16, České Budějovice 7, proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 3 To 147/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 4 T 80/2019, tak to:

Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se z podnětu dovolání obviněných **MUDr.** a **právníké osoby Bohemia health, s. r. o.**, **zrušuje** usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 3 To 147/2020, a rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 4 T 80/2019, v částech týkajících se těchto obviněných.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zruší další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. **se příkazuje** Okresnímu soudu v Českém Krumlově, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 4 T 80/2019, byly uznány vinnými v bodě I. obviněná **MUDr.** (dále „obviněná“) přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a v bodě II. obviněná **právníká osoba Bohemia health, s. r. o.**, přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku za užití § 7 odst. 1 t. o. p. o., jichž se dopustily tím, že ad I. obviněná **MUDr.** dne 1. 11. 2017 v době od 11:00 hodin do 12:00 hodin v provozovně nestátního zdravotnického zařízení **Bohemia health, s. r. o.**, IČ 28144902 (dále jako „společnost Bohemia health“), v Českém Krumlově, Vyšehrad č. p. 156, jakožto jednatelka této korporace a lékařka odpovědná za poskytování zdravotní péče včetně provádění laserových zákroků a estetickou dermatologii, neměla chod zdravotnického zařízení včetně jednotlivých výkonů pod kontrolou, dostatečně se neseznámila se standardy bezpečného používání laserového přístroje 4. třídy, čímž umožnila obviněné zaměstnankyni na pozici všeobecné zdravotní sestry, provést u poškozené nar. trvalou laserovou epilaci ochlupení diodovým laserem 4. třídy zn. LightSheer, výrobní číslo T5682, tedy zákrok, který měl provést

lékař anebo diplomovaný zdravotnický odborník, avšak pod přímým dohledem lékaře, přičemž obviněná nebyla k takovému zákroku řádně proškolená a před epilací v oblasti obočí nenandala poškozené na oči speciální povinné ochranné brýle, což bylo zcela v rozporu se standardním postupem a bezpečnostními pokyny uvedenými v návodu k obsluze pro užívání diodového laseru, a oči jí zakryla pouze svými prsty a provedla epilaci obočí nejprve v oblasti levého oka, při které poškozená od počátku pociťovala nepříjemné až bolestivé štípání, zvýšenou bolestivost, vnímala nepříjemné mžitky a záblesky, pocity bodnutí, o čemž obviněnou okamžitě informovala, ta poškozené oko chvíli chladila, avšak následně v epilaci pokračovala a naprosto stejným způsobem provedla epilaci obočí i v oblasti pravého oka se stejnými nepříjemnými a bolestivými pocity u poškozené, na které si opět stěžovala; po zákroku odjela poškozená domů, kde se její stav zhoršoval, proto dne 3. 11. 2017 vyhledala ošetření na oční ambulanci očního oddělení Nemocnice České Budějovice, a. s.; následkem tohoto neodborného jednání, v rámci kterého nebylo postupováno způsobem *lege artis*, bylo provedeno obviněnou Kristýnou Tóthovou bez přímého dohledu lékaře, tedy osobou k tomu nekompetentní, a bez užití povinných ochranných prostředků, utrpěla poškozená zranění spočívající v tepelném nezvratném poškození nitroočních tkání obou očí s dobou léčení a citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně tří měsíců a vystavenou pracovní neschopností od 3. 11. 2017 do 31. 1. 2018,

ad II. obviněná společnost Bohemia health jednáním své jednatelky obviněné, která neměla chod zdravotnického zařízení včetně jednotlivých výkonů pod kontrolou, neseznámila se se standardy bezpečného používání laserového přístroje 4. třídy, nezajistila dostatečné proškolení obviněné a vyžadovala po ní i provádění zákroků, k nimž nebyla kompetentní, čímž umožnila obviněné zaměstnankyni na pozici všeobecné zdravotní sestry provést dne 1. 11. 2017 v době od 11:00 hodin do 12:00 hodin v provozovně společnosti Bohemia health u poškozené nar. 20. 8. 1974, trvalou laserovou epilaci ochlupení diodovým laserem 4. třídy zn. LightSheer, výrobní číslo T5682, tedy zákrok, který měl provést lékař anebo diplomovaný zdravotnický odborník avšak pod přímým dohledem lékaře, přičemž obžalovaná

nebyla k takovému zákroku řádně proškolená a před epilací v oblasti obočí nenandala poškozené na oči speciální povinné ochranné brýle, což bylo zcela v rozporu se standardním postupem a bezpečnostními pokyny uvedenými v návodu k obsluze pro užívání diodového laseru, a oči jí zakryla pouze svými prsty a provedla epilaci obočí nejprve v oblasti levého oka, při které poškozená od počátku pociťovala nepříjemné až bolestivé štípání, zvýšenou bolestivost, vnímala nepříjemné mžitky a záblesky, pocity bodnutí, o čemž obviněnou okamžitě informovala, ta poškozené oko chvíli chladila, avšak následně v epilaci pokračovala a naprosto stejným způsobem provedla epilaci obočí i v oblasti pravého oka se stejnými nepříjemnými a bolestivými pocity u poškozené, na které si opět stěžovala; po zákroku odjela poškozená domů, kde se její stav zhoršoval, proto dne 3. 11. 2017 vyhledala ošetření na oční ambulanci očního oddělení Nemocnice České Budějovice, a. s.; následkem tohoto neodborného jednání, v rámci kterého nebylo postupováno způsobem *lege artis*, bylo provedeno obviněnou bez přímého dohledu lékaře, tedy osobou k tomu nekompetentní, a bez užití povinných ochranných prostředků, utrpěla poškozená zranění spočívající v tepelném nezvratném poškození nitroočních tkání obou očí s dobou léčení a citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně tří měsíců a vystavenou pracovní neschopností od 3. 11. 2017 do 31. 1. 2018.

2. Obviněná byla odsouzena podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců, jenž jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let a čtyř měsíců. Obviněná právnická osoba společnost Bohemia health byla odsouzena podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 7 t. o. p. o., § 18 odst. 1, odst. 2 t. o. p. o. a § 68 odst. 1 tr. zákoníku k peněžitému trestu v rozsahu sto třiceti denních sazeb, kdy jedna sazba činila 1.000 Kč, tedy celkem 130.000 Kč. Rovněž bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněné která dovolání nepodala, a o nároku k náhradě škody a nemajetkové újmy poškozené

3. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací usnesením ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 3 To 147/2020, odvolání obviněných právnické osoby společnosti Bohemia health, a poškozené podaná proti citovanému rozsudku soudu prvního stupně podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

II. Z dovolání obviněných

4. Proti uvedenému usnesení odvolacího soudu podaly obviněné a společnost Bohemia health prostřednictvím obhájce dovolání, které opřely o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

5. Obviněná poukázala na to, že byla jedním ze dvou jednatelů obviněné právnické osoby, když druhým byl její bývalý manžel který zajišťoval její veškerý chod této společnosti. Soudy však dostatečně nebraly do úvahy, že bylo prokázáno, že v době činu byla na rodičovské dovolené, a to i tehdy, když byl předmětný přístroj druhým jednatelem zakoupen a uveden do provozu. Ona se na běžném chodu společnosti nepodílela, pouze jednou týdně prováděla konkrétní lékařské výkony domluvené předem. Soudům vytkla, že závěr, že „jako lékařka odpovědná za poskytování zdravotní péče včetně provádění laserových zákroků a estetickou dermatologii, neměla chod zdravotnického zařízení, včetně jednotlivých výkonů, pod kontrolou, a dostatečně se neseznámila se standardy bezpečného používání laserového přístroje 4. třídy“ učinily bez toho, aby měly podklad ve výsledcích provedeního dokazování, a nereagovaly ani na její námitky. Uvedla, že skutková zjištění, týkající se jí za vinu kladeného jednání, jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy a svědčí o porušení pravidel spravedlivého procesu.

6. Soudy se podle obou dovolatelek dostatečně nevěnovaly odpovědnosti i druhého jednatele společnosti, a nevysvětlily, zda každý jednatel je odpovědný za veškerý chod společnosti, a to i za případné excesy, kdy se sám žádného excessu nedopustil a ani s ohledem na okolnosti nemohl předvídat, že k nějakému excessu dojde. Trestní zákoník, občanský zákoník ani zákon o obchodních korporacích nestanoví odpovědnost jednatele tak široce, ale naopak bývá v praxi běžné, že u kolektivních orgánů s více jednatelem dochází k rozdělení odpovědností (např. § 156 odst. 2 občanského zákoníku).

7. V projednávané věci obviněná újmu na zdraví poškozené nezpůsobila vlastními jednáními, laser neobsluhovala, ale ani k jeho obsluze nedala pokyn, především však nerozhodovala o jeho pořízení, neboť všechna tato rozhodnutí učinil výlučně druhý jednatel v době, kdy byla na rodičovské dovolené. Neměla-li z uvedených důvodů faktickou možnost se věnovat skutečnému řízení společnosti, nelze spatřovat její zavinění v tom, že rezignovala na její řízení obzvláště, když bylo prokázáno, že tyto povinnosti

přenechala druhému jednateli, který měl více zkušeností s lasery a svou funkci skutečně vykonával. Proto jí nelze klást za vinu jednání spočívající v opomenutí.

8. Nesprávnou byla úvaha soudů, že kdyby se obviněná dostatečně seznámila s bezpečnostními pravidly, která je třeba dodržovat při prováděných zákrocích, musela by dospět k tomu, že jejich dodržování v zařízení není na potřebné úrovni (srov. bod 23. usnesení odvolacího soudu), protože její odpovědnost vadně odvozovaly od toho, že je lékařkou a nebyla odtržena od chodu zdravotnického zařízení. Uvedené závěry však neakceptovaly zřejmý a prokázaný fakt, že byla na rodičovské dovolené, do chodu společnosti naprosto a nijak nezasahovala, a její občasná návštěvy nesouvisely ani s řízením společnosti, ani s činností jiných zaměstnanců, které neúkolovala, ani o jejich činnosti nebyla obeznámena. Pouze realizovala své předem domluvené lékařské zákroky. Pokud by pojala podezření o tom, že společnost či zdravotnické zařízení nejsou vedeny správně, určitě by nějaký zásah učinila. Taková situace však nenastala, a proto neměla důvod do chodu společnosti zasahovat. Nevyjasněné a nedoložené zůstaly okolnosti vztahující se k subjektivní stránce jí za vinu kladeného jednání (opomenutí), protože nemohla spáchat uvedený čin ani z nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť nemohla předvídat exces, jehož se dopustila navzdory předchozímu prokázanému školení i zdravému rozumu, když sejmula poškozené ochranné pomůcky.

9. Námitky dovolatelky vznesly i proti tomu, že se soudy dostatečně nevěnovaly všem zjištěným okolnostem, nebraly do úvahy jejich obhajobu, a nevypořádaly se se zásadou subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

10. Argumentace obou směřovala též vůči postupu odvolacího soudu, který tím, že na jejich námitky dostatečně řádně nereagoval, porušil zásady práva na soudní a jinou právní ochranu podle § 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí soudu druhého stupně proto považovaly za povrchní, neboť v porovnání s obsahem odvolání je velmi úsporné a chybí v něm přezkoumání základních skutečností týkajících se odpovědnosti obviněných za újmu, kterou způsobil někdo jiný. Odvolací soud se vyjádřil pouze k části námitek (viz strany 6 a 7 usnesení), a to ještě v obecných formulacích, zatímco řadu ostatních argumentů pominul. V potřebné míře se odvolací soud nevypořádal ani s trestní odpovědností obviněné právnické osoby zejména k posouzení okolnosti významné pro její vyvinění se podle § 8 odst. 5 t. o. p. o., když shledal, že ve zdravotnickém zařízení nebyla vytyčena pravidla pro používání laseru a nedošlo k zaškolení zdravotní sestry. Nebral do úvahy, že již soud prvního stupně dospěl k závěru, že tato zaměstnankyně ještě před vznikem jejího pracovního poměru delší dobu do společnosti docházela na podrobné zaškolování, které prováděla zkušená zdravotní sestra. Důvod závěru o nedostatečném zaškolení tak zůstal nevysvětlen.

11. Z uvedených důvodů obviněné navrhy, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 3 To 147/2020, v plném rozsahu, neboť spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, a aby přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích o věci znovu jednat a rozhodnout, a to při vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu. Případně, pokud by k takovému postupu shledal důvody, aby ve smyslu § 265m odst. 1 tr. ř. sám ve věci rozhodl a obviněné zprostil obžaloby.

III. Z vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

12. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) podmínky důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spatřoval naplněnými v námitce obviněné o absenci jejího zavinění. Označil ji však za nedůvodnou, protože soudy shledaly, že splnila podmínky nedbalosti nevědomé (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2017 sp. zn. 7 Tdo 286/2017), protože nezachovala potřebnou míru opatrnosti (bedlivosti), kterou po ní bylo možné v předmětném případě s přihlédnutím ke konkrétním věcným, personálním a časovým okolnostem rozumně požadovat jak k jejímu postavení jednatelky, tak především k její odborné znalosti a výkonu lékařského povolání, které ve společnosti jako jediná vykonávala. Při zachování této míry opatrnosti by bylo zabráněno vzniklému následku či omezeno riziko vzniku škody na zdraví poškozené. Pro správnost závěrů soudů obou stupňů odkázal na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně v bodech 41. až 52., a na body 19. až 24. usnesení odvolacího soudu. Rodičovskou dovolenou obviněné v uvedené době nepovažoval za podstatnou, zvláště pokud sama připustila, že po určitou dobu v týdnu lékařské povolání pro společnost (zřejmě v nějakém pracovněprávním vztahu) nadále vykonávala, s tím, že konkrétní délka takto odpracované doby byla z různých zdrojů uváděna odlišně. Navíc je tento institut výlučně pracovněprávní, jde o osobní překážku v práci podle § 196 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a proto nemůže zaměstnankyně současně čerpat rodičovskou dovolenou a přitom vykonávat dosavadní práci ve stávajícím pracovním poměru, neboť v takovém případě by muselo dojít k ukončení rodičovské dovolené. Státní zástupce rovněž poukázal na důsledky takového chování, jakož i na další dopady týkající se porušení pravidel povinností osoby čerpající rodičovské příspěvky podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, což je institut odlišný od rodičovské dovolené, která nemá v podstatě žádný význam pro obchodněprávní oblast občanskoprávních vztahů, zejména pro postavení jednatele a povinnosti z tohoto postavení vyplývající. V posuzovaném případě tak obviněná sice mohla v pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli (společnosti Bohemia health) čerpat rodičovskou dovolenou, na její výkon funkce statutárního orgánu to však nemělo žádný vliv.

13. Státní zástupce nepřisvědčil ani argumentaci obviněné o absenci zavinění v nevědomé nedbalosti vybudované na rozdělení odpovědnosti, kdy vedení společnosti Bohemia health přenechala druhému jednateři a sama byla v tomto smyslu nečinná. Posouzení zavinění u obviněné se neodvívjelo výlučně od jejího postavení statutárního orgánu, nýbrž ve spojitosti s postavením osoby odpovídající za výkon zdravotnické péče v nestátním zdravotnickém zařízení coby lékařky, která se v uvedené společnosti zabývala výkonem té zdravotní péče, jež souvisela i se zákrokem vůči poškozené, přičemž toto postavení vyplývající z jejího povolání nebylo možno přičíst druhému jednateři. Bagatelizování postavení obviněné ve funkci jednatelky společnosti s předmětem podnikání mj. provozování nestátního zdravotnického zařízení v oborech dermatologie, plastická chirurgie, přes usilovnou snahu obhajoby namístě není. Nelze totiž přes tvrzení, že se jednalo výlučně o podnikatelský projekt a že obviněná fakticky ve společnosti žádnou agendu nevykonávala, pominout, že se funkce jednatele tomu odpovídajícím právním aktem nevzdala, a navíc na podkladě notářského zápisu sepsaného dne 6. 5. 2016 figurovala ve společnosti jako její jediný společník, a později ke změně nedošlo. Obviněná tak nejenže vykonávala funkci jednatele společnosti, ale náležela jí i působnost nejvyššího orgánu společnosti (valné hromady) se všemi oprávněními a povinnostmi s tím souvisejícími,

k čemuž podle společenské smlouvy příslušela mj. povinnost informovat o návrzích rozhodnutí valnou hromadu s dostatečným předstihem.

14. Podle státního zástupce soudy správně posoudily, že nejde o případ, na který by mohly dopadnout zásady vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, především i proto, že obviněnými v dovolání nebyly označeny okolnosti, na jejichž podkladě by bylo možno usoudit, že se jednalo o čin z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídající běžně se vyskytujícím trestným činům této skutkové podstaty. Mimořádné okolnosti hodné zřetele z pohledu subsidiarity trestní represe ve věci nebylo možno ani zaznamenat, naopak k míře společenské škodlivosti je nutno zdůraznit způsobený následek v podobě nevratného poškození zdraví poškozené.

15. Námitky obou dovolatelek, jimiž rozhodnutí odvolacího soudu vytýkaly jeho nepřezkoumatelnost, státní zástupce označil za nedopadající na označený důvod, a navíc i nedůvodné, protože nešlo o případ, že by v odůvodnění zamítavého usnesení odvolací soud toliko lakonicky konstatoval správnost rozhodnutí soudu prvního stupně. Podle obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací soud v podstatných bodech zhodnotil postup ke konkrétním výhradám odvolatelů a reagoval na podstatné námitky. Vady v dovolání namítané nemají oporu ve výsledcích provedené dokazování ani v obsahu přezkoumávaných rozhodnutí, učiněná skutková zjištění plně dopadají na použitou právní kvalifikaci, a proto státní zástupce navrhl dovolání obviněné Pradeniakové odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. pro jeho zjevnou neopodstatněnost, a dovolání obviněné právnické osoby podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť se jedná o dovolání podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

16. K tomuto vyjádření státního zástupce, jež bylo obhájci obviněných zasláno, Nejvyšší soud do dne konání neveřejného zasedání připomínky neobdržel.

IV. Přípustnost dovolání

17. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněných Pradeniakové a právnické osoby společnosti Bohemia health jsou přípustná [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], byla podána oprávněnými osobami [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

V. K dovolání

18. Podle obsahu dovolání Nejvyšší soud zjistil, že bylo učiněno oběma obviněnými proti výroku o vině pro nesprávné právní posouzení subjektivní stránky obviněné jejího zavinění ke vzniklému následku z pozice lékařky i jednatelky, což vytýkala i právnická osoba společnost Bohemia health, která též mínila vadné posouzení subsidiarity trestní represe u obou obviněných. Jde o námitky učiněné v souladu s důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., o něž lze dovolání opřít, jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

19. Dovolatelky prostřednictvím uvedeného důvodu plně v souladu s ním vytýkaly právní vady, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný

čin, ačkoli o trestný čin nejde (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 Tdo 708/2006, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2006. seš. 27, č. T 912), a tudíž zákonem stanovené podmínky respektovaly.

20. Výhrady obviněných, jimiž poukazovaly na obsah provedených důkazů, případně tvrdily, že se soudy nevypořádaly s řadou jimi uplatňovaných námitek, byly vneseny s ohledem na nedostatky spočívající mimo jiné v neobjasněném podílu jiné osoby (druhého jednatele) na vzniklém následku, tedy otázky dotýkající se zavinění, a tím i příčinné souvislosti ke vzniklému následku. Vytknuté nedostatky spočívají v posouzení hmotněprávních skutečností, a proto Nejvyšší soud, když zjistil, že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla dovolání podána v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovoláních, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že dovolání jsou důvodná.

VI. Ke shledaným nedostatkům

21. Nejvyšší soud dovolatelkám přisvědčil zejména v tom, že soudy obhajobu obviněné sice braly na vědomí, ale reagovaly na ní jen formálně tím, že jí jako nedůvodnou odmítly. Nebraly tak do úvahy všechny skutečnosti vyplývající z provedeného dokazování a neposuzovaly je z hlediska konkrétního chování významného pro její zavinění k vzniklému následku. Nezabývaly se příčinnou souvislostí takového jednání nebo opomenutí k posuzovanému následku s ohledem na postavení a chování druhého jednatele (není důvodné, že nebyl postaven před soud), a nezkoumaly jeho případný podíl na vzniku posuzovaného následku, když byl rovněž v postavení jednatele jako obviněná, a to přesto, že jeho podíl na tomto následku by mohl mít dopad na snížení míry zavinění obviněné, což soudy ponechaly bez povšimnutí přesto, že soud prvního stupně v rozsudku konstatoval, že „po provedeném dokazování oba jednatele obžalované korporace se chovali dosti neprofesionálně ... celou situaci podcenili ... v důsledku čehož došlo k celé řadě pochybení...“ (bod 48. rozsudku soudu prvního stupně). Jestliže se měli oba jednatele chovat „dosti neprofesionálně“, tak se uvedený závěr týká nejen obviněné, ale i jejího bývalého manžela. V bodě 49. rozsudku soud prvního stupně jen uvedl, že „Obviněná jakožto jednatelka této korporace a lékařka odpovědná za poskytování zdravotní péče, včetně provádění laserových zákroků a estetickou dermatologii, neměla chod zdravotnického zařízení pod kontrolou, dostatečně se neseznámila se standardy bezpečného používání laserového přístroje 4. třídy a umožnila tak obžalované zaměstnankyni na pozici všeobecné zdravotní sestry, provést u poškozené právě tento zákrok, přičemž šlo o zákrok, který měl provést lékař anebo diplomovaný zdravotnický odborník avšak pod přímým dohledem lékaře“.

22. Tyto skutkové závěry však nevyplývají z výsledků provedeného dokazování, a nemají v nich oporu, neplyne z nich totiž závěr, že se obviněná zaviněně „neseznámila se standardy laserového přístroje“, že „neměla chod zdravotnického zařízení pod kontrolou“, a že „umožnila obviněné provést uvedený zákrok, ač jde o ta jednání a opomenutí, v nichž je zavinění obviněné spatřováno. Podle bodu 44. rozsudku soud prvního stupně uvedené závěry opíral o výpis z obchodního rejstříku a zejména výpovědi obviněných i svědků, z nichž vyplynulo, že obviněná do společnosti docházela v průběhu rodičovské dovolené, aby tam prováděla pouze své lékařské zákroky. Bez

potřebného vysvětlení pak soud neuvěřil obhajobě obviněné, že se chodem společnosti z důvodu mateřské dovolené nezabývala, a jen konstatoval, že tato její výpověď nemůže obstát. Přičemž právě tato obhajoba obviněné měla být pečlivě zkoumána, a teprve jejím vyvrácením bylo možné posuzovat míru její odpovědnosti, a to samostatně jako jednatelky, stejně tak i z hlediska porušených povinností jako lékařky, tedy u každého tohoto jejího postavení zvlášť. Soudy nezkoumaly kdy, jak a od koho se obviněná dozvěděla o tom, že byl přístroj zakoupen, kdy a jak se seznámila s jeho typem a manuálem k němu, a kdo rozhodl o tom, kdy bude použit a kdo s ním bude pracovat. Sporným je v této věci i to, zda proběhlo proškolení k tomuto přístroji, anebo zda byl jen dodatečně sepsán protokol o něm, což se sice v bodech 25., 32., 42., 49., 52. rozsudku soudu prvního stupně naznačuje, avšak konkrétní závěr o tom soud neučinil, a případná zjištění, podstatná pro posouzení zavinění obviněné, neposuzoval. Bez ujasněných těchto souvislostí nebyl závěr o subjektivní stránce řádně v potřebné míře doložen.

23. Skutkový závěr o tom, kdo uložil a s jakými podmínkami úkol obviněné

kteřá byla zaměstnancem společnosti Bohemia Health, a kdo jí nařídil nebo uložil provedení zákroku dne 1. 11. 2017, potažmo kdy a za jakých okolností, se tato obviněná měla dovědět, že je zakázána epilace obočí, řádně objasněn nebyl. Pokud tyto skutečnosti nebyly konkrétně a jednoznačně zjištěny, a soudy se jimi nezabývaly, ač jde k zavinění obviněné o zásadní a podstatné okolnosti, stejně jako to, kdo byl odpovědný za uvedení přístroje do provozu a za jakých podmínek, jsou posuzovaná rozhodnutí ohledně obou dovolatelek nepřezkoumatelná.

24. V této souvislosti lze zmínit, že soudy sice na obhajobu obviněné reagovaly, avšak jen okrajově, a bez toho, aby se jejími konkrétními námitkami důkladně zabývaly, a to tím spíše, když výsledky provedeného dokazování nevyloučily, že její úloha ve společnosti od konce září 2016, kdy byla na rodičovské dovolené, byla jen formální, a chod společnosti měl na starosti její bývalý manžel. Soud k námitce obviněné, že v této době na kliniku docházela jednou týdně, neprovedl potřebné dokazování, protože neproověřil, kdy a v jakých hodinách a za jakým účelem docházela do společnosti, a to především v době, kdy měl být přístroj zakoupen a následně bylo rozhodnuto o jeho užívání. Neobjasnil zejména to, zda to byla ona, kdo takové rozhodnutí učinil, a pokud ne, zda věděla, že toto rozhodnutí učinil někdo jiný, případně, zda se o tom mohla a měla dovědět. Z obsahu podkladů o jeho zakoupení mělo být zjištěno, kdo je podepsal a kdo přístroj převzal, pro což bylo třeba vyhledat potřebné materiály v účetnictví nebo objednávkách případně v dalších pomocných listinách vedených ve společnosti, a zejména tato zjištění posuzovat s ohledem na konkrétní povinnosti obviněné, a to jednak jako jednatelky, a jednak jako lékařky. Bylo rovněž nutné přesně vymezit její konkrétní povinnosti, jež jí z tohoto postavení plynuly, u lékařky, opírající se o obecně uznávaná pravidla výkonu lékařské činnosti tzv. *lege artis*.

25. Soud rovněž neověřil obhajobu obviněné, že obviněnou

do zaměstnání nepřijímala, neboť tak učinil druhý jednatel. Pro objasnění tohoto tvrzení bylo nutné provést konkrétní důkazy, pracovní smlouvou této odsouzené, případně jejím podrobným výsledkem k této skutečnosti zjistit, zda a kdy se viděla v pracovní době s obviněnou, zda jí zadávala úkoly, zda to byla ona, kdo jí proškoloval, v jakém směru, a zda to byla ona nebo někdo jiný, kdo jí dal pokyn k tomu, aby zákrok dne 1. 11. 2017 provedla, s jakými instrukcemi a podmínkami. Obdobně na tuto obhajobu obviněné mělo být reagováno výsledkem svědků a

o nichž si myslela, že proškolení obviněné : zajistili. Jestliže dovolatelka uvedla, že na klinice existoval obecně zákaz epilace obočí, a nevěděla, zda o něm byla poučena (srov. bod 4. rozsudku soudu prvního stupně), bylo nutné i tuto její obhajobu ověřit, důkazy ve vztahu k ní zajistit, provést, a učinit závěr, zda s výsledky provedeného dokazování koresponduje, či nikoliv. I v dalších směrech bylo nezbytné se zabývat obsahem výpovědi obviněné a svědkyň a , obzvláště, jestliže z nich vyplynulo, že chod kliniky zajišťoval jednatel , a obviněná měla na starosti lékařské zákroky, na které docházela dvakrát až třikrát týdně, v době své mateřské dovolené méně často, což v zásadě obhajobu obviněné potvrzuje, avšak soud, byť tato zjištění vzal v úvahu, bez uvedení dostatečných důvodů shledal, že jí nelze uvěřit.

26. Bez provedení dokazování v uvedeném smyslu je závěr soudů o tom, že obviněná jednala zaviněně v nevědomé nedbalosti, a že byla zachována příčinná souvislost ke vzniklému následku, předčasný. Vychází totiž z neúplného a neobjektivního dokazování, když soudy rezignovaly na posouzení všech rozhodných skutečností. Pro zavinění obviněné nepostačuje pouze zjištění, že po dobu své rodičovské dovolené pracovní aktivity nepřerušila a stále lékařské zákroky vykonávala, nebo že při epilaci obočí bylo od počátku nutné, aby tento zákrok prováděl lékař, a to s odkazem na znalecký posudek znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví různá, specializace dermatovenerologie a korektivní dermatologie MUDr. Silvie Rafčíkové, MBA, a prostý závěr soudu, že neuvěřil, že se obviněná o chod kliniky nezajímala, protože z nich neplyne potřebné a nezbytné objektivní kritérium stanovující základní míru náležité opatrnosti vymezenou příslušnými právními či vnitřními předpisy určenými k zajištění bezpečnosti při ošetření osoby za použití posuzovaného přístroje. Neplyne z nich však ani podklad pro posouzení subjektivních podmínek obviněné z hlediska relevantního kontextu všech zjištěných souvislostí. Z těchto důvodů zůstaly neobjasněnými závěry soudů, že obviněná spoléhala, že tak učiní druhý jednatel, a že nezajistila, jakožto jednatel společnosti, řádné proškolení zaměstnanců na práci s laserem 4. třídy, neboť tato obecná konstatování soudu nemají potřebný podklad ve výsledcích provedeného dokazování (srov. body 45. až 52. rozsudku soudu prvního stupně).

27. Nejvyšší soud shledal nedostatky nejenom v učiněných skutkových závěrech, ale i ve formálním sdělení právního závěru o zavinění v nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (viz bod 50. rozsudku soudu prvního stupně), a to s obecným tvrzením povinnosti postupovat v souladu se zásadou *lege artis* (bod 51. tamtéž) a tvrzením, že vlivem více „faktorů spočívajících ve špatné organizaci práce, v nepřítomnosti a garanci lékaře na pracovišti, v nedostatečném zaškolení středního zdravotního personálu, který neužil ochranných prostředků, došlo k těžké újmě na zdraví.....“ (bod 52. tamtéž), protože s ohledem na výše uvedené nedostatky jde o závěr vzbuzující řadu pochybností, a to přesto, že odvolací soud se závěry soudu prvního stupně souhlasil a v plné míře na ně odkázal s doplněním, že i když obviněná byla jedním z jednatelů a její lékařská činnost byla vlivem rodičovské dovolené omezena, stále nebyla naprosto odtržena od chodu zdravotnického zařízení, neboť na plánované lékařské zákroky docházela a vykonávala je. Měla se účastnit i školení na práci s předmětným laserem, byla jediným lékařem, který na klinice působil, a navíc byla statutárním orgánem, a proto měla povinnost zajišťovat poskytovanou péči v maximální možné míře. Odvolací soud však na rozdíl od soudu prvního stupně připustil, že chod zařízení zajišťoval především druhý z jednatelů, avšak byl osobou bez zdravotnického vzdělání, což

bylo obviněné známo. Pokud by se seznámila dostatečně s bezpečnostními pravidly, musela by shledat, že na klinice nejsou dodržována na potřebné úrovni. Odvolací soud zdůraznil, že vzhledem k tomu, že jednatele neurčili jinou osobu odpovědnou za proškolení zaměstnanců a dodržování bezpečnostních pravidel, musí nést odpovědnost oni, přičemž na trestní odpovědnost obviněné Pradeniakové nemá žádný vliv to, že druhý jednatel nebyl postaven před soud (srov. bod 23. usnesení odvolacího soudu).

28. Takto obecné a paušální vymezení odpovědnosti obviněné však nestanoví její konkrétní reálnou účast na jednání a rozhodování o otázkách týkajících se společnosti Bohemia health, zejména s ohledem na přijímání a proškolení nových zaměstnanců, rozdělování jejich pracovních povinností, stejně jako nákup lékařské techniky, a to včetně předmětného laserového epilátoru, kterým byla poškozené způsobena újma na zdraví. Soudy *de facto* vyjádřily pouze to, že obviněná byla jednatelkou a lékařkou, a proto musí být trestně odpovědná, neboť vzhledem k tomuto postavení mohla a měla vědět o všem, co se ve společnosti Bohemia health dělo, aniž by dokazování zaměřily na objasnění jejího faktického postavení ve vedení společnosti, a toho, co bylo její povinností jako lékařky ve vztahu k činnostem jiných pracovníků této společnosti. Rozhodně bylo třeba brát do úvahy, jak byly jí konkrétně stanovené povinnosti limitovány její rodičovskou dovolenou, resp. péčí o nezletilé dítě. Nelze totiž přehlížet, že podle § 196 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, je k prohloubení péče o dítě zaměstnavatel povinen poskytnout zaměstnankyni a zaměstnanci na jejich žádost rodičovskou dovolenou, která představuje důležitou osobní překážkou v práci, po dobu jejíhož trvání je zaměstnavatel povinen omluvit nepřítomnost zaměstnankyně a zaměstnance v práci, tj. poskytnout jim pracovní volno za účelem prohloubení péče o dítě. To však platí pro případ, že by obviněná jako lékařka byla v zaměstnaneckém poměru. Pokud však jde o její postavení jednatelky, jedná se o úplně jiný vztah ke společnosti, který se odvíjí od konkrétních poměrů ve společnosti. Proto bylo třeba, aby se soudy skutečnými poměry obviněné a jejími možnostmi v průběhu dovolené zabývaly a zkoumaly, jak měla po dobu rodičovské dovolené upravené své povinnosti jak jednatelky, tak i lékařky.

29. Soudy se však uvedených hledisek nezabývaly, protože z provedeného dokazování vyplývá pouze to, že na pracoviště obviněná docházela v době, kdy oficiálně byla na rodičovské dovolené a plnila pouze předem domluvené pracovní úkony lékařského charakteru, které nebyly nijak specifikovány. Soudy nezjišťovaly, zda vykonávala pozici lékaře z titulu pracovní smlouvy uzavřené se společností Bohemia health, zda působila v této pozici jako zaměstnanec dané společnosti s určenou náplní práce, anebo na základě čeho tuto profesi vykonávala. Rovněž bylo třeba podle konkrétních podkladů určit, v čem spočívala její role jednatele společnosti, a to s ohledem na období, v němž k trestnému jednání došlo, neboť případné rozdělení úkolů a odpovědnosti jednatelů společnosti Bohemia health nebylo zcela objasněno. Soudy neposuzovaly míru účasti druhého jednatele na vedení společnosti ani se nevypořádaly s tím, že z provedených důkazů (např. svědeckých výpovědí) plynulo, že to byl právě on, kdo zejména zajišťoval běžný chod kliniky. Bez potřebného uvážení těchto okolností soud prvního stupně odkázal na to, že obviněná byla v obchodním rejstříku po celou dobu zapsána jako jednatelka (srov. bod 44. rozsudku soudu prvního stupně), nicméně již pominul, že způsob jednání za společnost Bohemia health byl v obchodním rejstříku upraven tak, že každý jednatel může jednat samostatně (srov. č. 1. 262 verte spisu).

30. Podstatným se v této souvislosti jeví svědectví bývalého manžela a jednatele společnosti Bohemia health, jenž v řízení před soudem prvního stupně využil práva nevypovídat (č. l. 526 spisu), avšak v řízení před odvolacím soudem zaslal písemné čestné prohlášení (č. l. 692 spisu), v němž uvedl, že obviněná byla v pozici jednatelky pouze formálně a působnost statutárního orgánu po vzájemné dohodě s ním nevykonávala, tím spíše v době, kdy byla na rodičovské dovolené. O pořízení předmětného laseru podle jeho bývalá manželka nevěděla, neboť o něm rozhodl pouze on sám, stejně tak o zaškolení personálu k jeho obsluze a o jeho následném užívání. Takto zásadní skutečnosti však odvolací soud neproověřil, k veřejném zasedání nepředvolal a jako svědka jej nevyslechl. Místo toho uvedené prohlášení během veřejného zasedání dne 21. 10. 2020 provedl podle § 213 odst. 1 tr. ř. jako listinný důkaz (č. l. 696 verte spisu). V odůvodnění přezkoumávaného usnesení k němu uvedl, že obsah citovaného prohlášení je plně v souladu se skutečnostmi vyplývajícími z obhajoby obviněné, s níž se soud prvního stupně v rámci hodnocení důkazů vypořádal, a proto odvolací soud neshledal důvody, které by měly odůvodňovat jiné skutkové či právní závěry (srov. bod 16 a 17. usnesení odvolacího soudu). Takový postup je vážným porušením pravidel plynoucích z podmínek § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř., § 2 odst. 5, 6 tr. ř., protože na základě uvedeného prohlášení, který, jak uznal i odvolací soud, podpořil obhajobu obviněné, bylo třeba jím tvrzené skutečnosti ověřit nejen přečtením tohoto prohlášení, které navíc není takovým důkazem, který měl potřebnou vypovídací hodnotu, ale i jeho osobním výslechem. Proto bylo nutné jej jako svědka po řádném poučení vyslechnout ke všem rozhodným skutečnostem, tedy i k takovým, o nichž v čestném prohlášení nehovořil.

31. Závěr o vině obviněné nemůže ze všech uvedených důvodů pro nedostatečné objasnění rozhodných skutečností obstát. Výsledky provedené dokazování nedávají prozatím potřebný podklad pro to, že obviněná v nevědomé nedbalosti způsobila zranění poškozené. Takový závěr je předčasný a nepostačující pro závěr o naplnění subjektivní stránky přečinu podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

32. Naplnění této základní skutkové podstaty, která spočívá v tom, že pachatel způsobil těžkou újmu z nedbalosti, u obviněné soudy shledaly ve formě nevědomé nedbalosti, o níž podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku jde tehdy, když pachatel nevěděl, že svým jednáním může následek (porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem) způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Právě tyto podmínky soudy v přezkoumávané věci na základě dostatečně nezjištěných skutečností nezskoumaly. Při nevědomé nedbalosti se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť trestní zákoník zakládá odpovědnost za trestné činy spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem. S tím souvisí i zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, neboť jedině spojení obou těchto hledisek při posuzování trestní odpovědnosti za trestný čin z nedbalosti odpovídá zásadě odpovědnosti za zavinění v trestním právu. Rozsah náležité opatrnosti ve smyslu objektivního hlediska je třeba zpravidla zkoumat na podkladě

zvláštních právních předpisů (srov. předpisy o bezpečnosti práce, předpisy o pravidlech silničního provozu apod.). Subjektivní vymezení míry opatrnosti vyžaduje, aby mimo míry povinné opatrnosti (objektivní kritérium) bylo vzato v úvahu i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Proto o zavinění z nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku [ale i vědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku] jde jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem jsou dány současně [srov. rozh. č. 6/1988 Sb. rozh. tr.]. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.), a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané (prostředí a okolnosti spáchaného činu – zejména místo a čas činu) [srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 – 139. Komentář, 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 237].

33. Soudy se v přezkoumávané věci nezabývaly tím, zda si obviněná „měla a mohla“ být vědoma rizika spočívajícího ve způsobení těžké újmy na zdraví poškozené tím, že někdo jiný použije laserový epilátor bez dodržení bezpečnostních opatření. Rozhodné pro posouzení těchto skutečností je to, že jako lékařka by sice měla být odpovědná za takový vadný postup, ale pouze tehdy, kdyby měla a mohla vědět, že epilace obočí bude prováděna, a že ji provede obviněná bez lékařského dohledu. Pro závěr, zda obviněná „měla“ o tomto riziku vědět, bylo nutné zkoumat, zda měla subjektivní povinnost se seznámit se s tím, že takové riziko nastane, a že „mohla“ vědět, tedy zda měla objektivní možnost se s těmito skutečnostmi seznámit. Oba tyto požadavky subjektivní povinnost i objektivní možnost musí být splněny kumulativně, neboť při absenci jednoho z nich se nejedná o nevědomou nedbalost (srov. Ščerba, F. a kol. *Trestní zákoník*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 236). Jak Nejvyšší soud již výše naznačil, soudy pro tyto účely potřebné dokazování neprovedly, a dostatečně proto subjektivní povinnost obviněné nepodložily výsledky provedeného dokazování, ale pouze na ni z neúplných důkazů podle vlastní úvahy usuzovaly, když z dokazování neplyne ani objektivní možnost obviněné vědět, že k předmětnému jednání v konkrétním čase a v konkrétní situaci dojde.

34. V projednávaném případě však nebyla objasněna ani míra spoluodpovědnosti za vzniklý následek u a to i přesto, že nebyl postaven před soud. Jeho míra povinností a odpovědnosti má bezprostřední dopad na míru zavinění obviněné. Na základě takového zjištění bylo třeba zkoumat i příčinnou souvislost mezi jí za vinu kladeným jednáním a vzniklým následkem. Základním předpokladem trestní odpovědnosti je bezpečné zjištění příčinného působení jednání obviněného na trestním zákoníkem chráněné společenské vztahy a toho, zda toto jednání nese všechny znaky zavinění ve smyslu § 16 tr. zákoníku [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 1963, sp. zn. Tzv 8/63 (uveřejněné pod č. 46/1963 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek)]. Zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu [srov. č. 21/1981 Sb. rozh. tr.]. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Pro pachatele nepředvídatelný příčinný průběh není tedy v zavinění obsažen a pachatel neodpovídá za následek, který takto vzejde [srov. č. 20/1981, č. 50/1968 Sb. rozh. tr. a rozh.].

35. Pro další úvahy soudů o zavinění dovolatelky je též vhodné připomenout, že určitá skutečnost (okolnost) neztrácí svůj charakter příčiny jen proto, že mimo ni byl následek způsoben ještě dalšími příčinami (okolnostmi, podmínkami). To znamená, že příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí i další skutečnost, jež spolupůsobí ke vzniku následku, ovšem za předpokladu, že jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo [srov. rozh. č. 37/1975 Sb. rozh. tr.]. Jednání pachatele má proto povahu příčiny i tehdy, když kromě něj vedlo k následku i jednání další osoby. Závěry ve smyslu těchto pravidel však v projednávané věci nebyly učiněny, a dosud pro ně není ani dostatek podkladů, které by vyplynuly z provedeného dokazování. Bylo zcela nesprávné, že závěr o trestněprávním zavinění dovozovaly soudy z pouhého faktu, že došlo ke škodlivému následku za účasti třetí osoby. Nedbaly na to, že zanedbání potřebné míry opatrnosti jako předpokladu nedbalostního zavinění bylo třeba vyvozovat z konkrétních skutkových okolností, řádně zjištěných důkazním postupem před soudy nižších stupňů a nebylo možné je činit pouze na základě zpětné myšlenkové konstrukce, podle které došlo-li ke škodlivému následku, znamená to automaticky, že potřebná míra opatrnosti musela být nutně zanedbána. Nerespektovaly, že součástí soudního rozhodnutí, v němž je osoba uznána vinou nedbalostním trestným činem, musí být pečlivé zhodnocení všech okolností, které soud vedly k názoru, že tato osoba náležitou opatrnost nezachovala a jednala tedy zaviněně. Soudy musí v tomto smyslu zkoumat jak objektivní, tak subjektivní hledisko potřebné míry opatrnosti, k čemuž musí soudy provést důkazy, a prokázat povinnost i možnost obviněného předvídat vznik trestněprávně relevantního následku (srov. náleze ze dne 31. května 2016, sp. zn. III. ÚS 2065/2015, uveřejněn pod č. 96, ve sv. 81 Sb. nál. a usn. ÚS ČR).

36. Soudy řádně neobjasnily, z jakých důvodů shledaly naplnění kvalifikačního znaku porušení důležité povinnosti, neboť z více alternativ u této okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle odstavce 2 § 147 tr. zákoníku pouze formálně podle tzv. právní věty shledaly, že byla naplněna tím, že obviněná porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího povolání, funkce a uloženou jí zákonem, aniž by takto konstatované znaky objasnily a jejich naplnění dostatečně specifikovaly. Nezabývaly se tím, že za porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku, nelze mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení má zpravidla za následek nebezpečí pro lidské zdraví, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k těžké újmě na zdraví [srov. rozhodnutí č. 11/1964 Sb.]. Obsahuje-li určitá kvalifikovaná skutková podstata více znaků, pak je třeba vážit, zda obviněný svým jednáním naplnil pouze jeden takový znak, anebo více takových znaků, popřípadě všechny. Totiž, ačkoliv zjištění této skutečnosti nemá vliv na samotné rozpětí trestní sazby, může bezpochyby mít svůj význam při ukládání nejen výše trestu, ale též i jeho druhu, připouští-li jich zákon více. Naplnění všech nebo jen jediného z více znaků takové kvalifikované skutkové podstaty má zde implikace v tom směru, že naplnění více či všech těchto znaků může soud vést k úvaze o uložení vyšší trestní sazby v rámci zákonem dovoleného jejího rozpětí a naopak (přírozeně s přihlédnutím k dalším faktorům majícím vliv na rozhodování o druhu a výši trestu) [náleze Ústavního soudu ze dne 25. března 2014, sp. zn. II. ÚS 3758/2013, uveřejněn pod č. 42, ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR].

37. Skutečnost, zda jde o porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona, předchází zjištění, že mezi

porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost (srov. rozhodnutí č. 31/1966, nebo č. 39/1963 Sb. rozh. tr.). Také je nezbytné, aby porušení konkrétní povinnosti považované za důležitou bylo v souladu s principem gradace příčinné souvislosti a bylo zásadní příčinou vzniku následku (účinku). Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin, je třeba z hlediska povahy znaku „porušení důležité povinnosti“ vždy zkoumat konkrétní okolnosti skutku (srov. č. 36/1984 Sb. rozh. tr.) a zvláště hodnotit význam a důležitost každé příčiny pro vznik následku. Tato zásada se jeví významná, a měla být soudy zvažována zejména s ohledem na to, že podle dosavadních poznatků plynoucích z výsledků provedeného dokazování je základní příčinou selhání v úkonech, jež provedla obviněná

Nadto nebyl zjišťován vztah k posuzovanému následku, případně dalších osob, neboť se z výsledků dosud provedeného dokazování nabízí i to, že podklady k předmětnému přístroji a k jeho řádnému užití od dodavatele nebyly v době jeho uvedení do provozu zcela perfektní a zabývat se měly soudy i hodnotou proškolení odsouzené

38. Nejvyšší soud výtýká soudům i to, že se dosud nezabývaly tím, kdy a jak byl zajištěn manuál klaserovému přístroji. Zejména nebraly do úvahy obhajobu obviněné , která ve své výpovědi doslovně uvedla, že „... návod mi poslal (svědek , když jsem jej potřebovala pro účely vyšetřování...., ten, který měla k dispozici paní , byl na pracovišti, ale chyběly tam nějaké strany. Kraj chtěl, abych mu poslala manuál upravený, proto mi prodejce poslal tento manuál, který nyní používám. V původním chyběly asi jen dvě strany. Žádala jsem prodejce o zaslání toho manuálu, ale ten již neměl, že pošle další. Paní a si nestěžovaly, že není manuál v plném rozsahu“ (č. l. 514 spisu). Pokud z této výpovědi vyplývá, že manuál v plném rozsahu obviněná obdržela až po spáchání předmětného skutku, když jej potřebovala pro účely vyšetřování, jsou zjištění soudu učiněná k jeho obsahu zcela neúplná, a ve svém důsledku nepřezkoumatelná. Neposuzovaly, že se na pracovišti zřejmě nacházel pouze návod neúplný, přičemž nelze přesně určit, jaké informace v něm měly chybět. Důležitou je rovněž otázka, zda a za jakých okolností byli zaměstnanci společnosti Bohemia health s návodem seznámeni. Obviněná totiž ve své výpovědi připustila (č. l. 517 spisu), že manuál se během oficiálního školení na přístroj dopodrobna nečetl. V této souvislosti nebyly objasněny okolnosti školení, kdy se o něm obviněná dověděla a kdy skutečně proběhlo. Svědkyně , která měla zaučovat obviněnou : výslovně uvedla, že manuál – knížku, nikdy podrobně nečetla (č. l. 535 spisu), a obviněná . vypověděla, že „... manuál na ten epilátor nebyl, ani když jsem odcházela“ (č. l. 521 spisu). Uvedené skutečnosti soud prvního stupně však bral do úvahy jen zčásti, když v bodě 42. rozsudku uzavřel, že obviněná (nespecifikoval která) neměla možnost řádně se seznámit s manuálem, nicméně již nezohlednil, jaký vliv měly tyto okolnosti na trestní odpovědnost dalších obviněných, resp. jak významnými příčinami byly ve vztahu ke způsobenému následku kladenému za vinu obviněné a zda mohla vědět, že konkrétní zákrok dne 1. 11. 2017 bude obviněná provádět, a jakým způsobem.

39. Na základě všech těchto zjištění lze shledat, že se soudy ze všech naznačených hledisek zaviněním obviněné nezabývaly a její subjektivní stránku, především podle rozvedených kritérií, nezkoumaly, neboť neprovedly potřebné a nutné dokazování. Nejvyšší soud, když dospěl k závěru, že vina této obviněné nebyla v potřebné míře a ze všech rozhodných hledisek objasněna, a v důsledku toho ani právně posouzena, podanému dovolání obviněné přisvědčil.

40. Tyto vady dopadající na trestní odpovědnost obviněné se zčásti dotýkají i trestní odpovědnosti právnické osoby Bohemia health, která dovolání rovněž podala zejména pro nesprávné posouzení zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku. K této námitce je však třeba uvést, že je zcela nedůvodná, protože s ohledem na již zjištěné skutečnosti a tímto rozhodnutím nedotčenou trestní odpovědnost obviněné , která ve vztahu k ní zůstala v bodě I. nezměněna, je zavinění obviněné právnické osoby v přezkoumávané věci zjevné a zásadní, neboť je z již učiněných zjištění zřejmé, že to byla právě tato obchodní korporace, která zanedbala zcela zásadním způsobem své povinnosti, když nezajistila dostatečné zaškolení pracovníků s tímto přístrojem, nedbala základních zásad při práci s ním, a byla to ona, kdo nezajistil, aby konkrétně prováděný úkon dne 1. 11. 2017 byl proveden takovým způsobem, aby nedošlo k poškození zdraví poškozené.

41. K zavinění právnické osoby je proto možné jen v obecné formě uvést, že z hlediska trestných činů, za které právnická osoba může trestně odpovídat, vymezených v § 7 t. o. p. o., je odvozováno od jednání fyzických osob, které za právnickou osobu jednaly ve smyslu § 8 odst. 1 t. o. p. o. V případě jednání více osob uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) až d) t. o. p. o. je z hlediska zavinění vždy rozhodující forma (druh či stupeň) zavinění té osoby, jejímž jednáním byly rozhodujícím způsobem v konečném důsledku naplněny znaky spáchaného trestného činu, byť se na činu podílely různým způsobem a při různých formách zavinění i další osoby (rozhodující tak bude např. jednání statutárního orgánu obchodní společnosti, který uloží svým rozhodnutím úmyslně uzavřít určitou smlouvu nebo provést určitou operaci, která naplňuje znaky úmyslného trestného činu, byť vlastní realizaci tohoto rozhodnutí s různým stupněm znalosti konkrétních okolností provedou zaměstnanci společnosti) [Srov. Šámal, P. a kol. Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 146]. Zavinění právnické osoby je třeba posuzovat vždy podle jednání osoby uvedené v § 8 odst. 1 t. o. p. o. a nevztahuje se k posuzování podmínek přičitatelnosti podle § 8 odst. 1, 2 t. o. p. o. (srov. rovněž rozhodnutí č. 23/2016-II.- rozh. tr.). V přezkoumávané věci jde i u právnické osoby o zavinění k nedbalostnímu trestnému činu podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, protože to se odvíjí od jednání jak zaměstnance [srov. § 8 odst. 1 písm. a), d), t. o. p. o.] tak nepochybně i jednatele společnosti, a není podstatné, zda bude za takové jednání postaven před soud, případně zproštěn. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle § 9 odst. 3 t. o. p. o. trestní odpovědností právnické osoby není dotčena trestní odpovědnost fyzických osob uvedených v § 8 odst. 1 t. o. p. o. a trestní odpovědností těchto fyzických osob není dotčena trestní odpovědnost právnické osoby. Byl-li trestný čin spáchán společným jednáním více osob, z nichž alespoň jedna je osoba právnická, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama.

42. Ve zmíněné souvislosti je též třeba uvést, že v této věci jde o spolupachatelství právnické osoby a fyzických osob, při němž se čin každého ze spolupachatelů (právnické i fyzické osoby) posuzuje tak, jako by ho spáchal sám. Každému spolupachateli se tak přičítá celý rozsah spáchaného činu včetně celého následku. Jednotlivá nedbalostní jednání více obviněných mohou vyústit ve společný následek a může tedy nedbalostními jednáními více obviněných být způsobena škoda. V tomto případě způsobení společného následku z nedbalosti se vina každého z obviněných posoudí ohledně celého následku jako samostatné pachatelství (srov. rozhodnutí č. 51/1956 Sb. rozh. tr.).

43. Na základě těchto kritérií pro posouzení zavinění právnické osoby je již nyní zřejmé, že je společnost Bohemia health odpovědná společně s dosud pravomocně odsouzenou [redacted] za vyniklý následek, a proto již nyní lze z hlediska námitek této dovolatelky o nedostatku škodlivosti jejího jednání, byť předběžně, uvést, že jejímu dovolání nelze vyhovět v tvrzení, že je závažnost jejího jednání natolik nízká, že by na něj bylo třeba aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a proto je její dovolání v této části nedůvodné, a to jednak z hlediska závažnosti způsobeného zranění poškozené i výrazného zavinění osob jednajících jejím jménem a odpovědných za její řádný chod. Bylo nutné dbát i na to, že jako zdravotnické zařízení činila i lékařské úkony a odpovídá i za postup *lege artis*. Z hlediska zásad vyplývajících z pravidla stanoveného v § 9 odst. 3 t. o. p. o. tento závěr platí i pro případný závěr, že by na základě dalšího doplněného dokazování pro nedostatek zavinění nebyla obviněná [redacted] uznána vinnou trestným činem, který jí byl doposud kladen za vinu, protože trestní odpovědnosti právnické osoby nebrání například ani to, pokud ve smyslu § 8 odst. 4 písm. d) t. o. p. o. jednajícím fyzická osoba není trestně odpovědná, např. z důvodu nepřičetnosti za protiprávní čin přičitatelný právnické osobě podle § 8 odst. 1, 2 t. o. p. o. (srov. rozhodnutí č. 4/2021 Sb. rozh. tr.).

44. Rozhodně je třeba uvést, že s ohledem na všechny dosud zjištěné okolnosti nejde o případ, kdy nedbalost z hlediska prováděných opatření orgánů právnické osoby ve spojení s ostatními okolnostmi případu ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku nedosahuje ani spodní hranice trestnosti u běžně se vyskytujících trestných činů dané skutkové podstaty přečinu podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ale je tomu právě naopak, protože to byla zejména právnická osoba, která poškozené nevytvořila takové podmínky, aby při kosmetickém zákroku nebylo poškozeno její zdraví. Naopak dosud zjištěné skutečnosti postačují pro závěr, že vůči právnické osobě je třeba vyvodit trestní odpovědnost. Nejvyšší soud může učinit tyto závěry již ve fázi dovolacího řízení, protože mají podklad v dosud provedených výsledcích trestního řízení a opírají se o zjištění, která soudy učinily ve vztahu k trestní odpovědnosti pravomocně odsouzené [redacted], jejíž jednání podle § 8 odst. 1 písm. d) t. o. p. o. bylo zcela důvodně právnické osobě přičteno podle § 8 odst. 2 písm. b) t. o. p. o., jak plyne z nezrušených částí výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně v bodě I. a II. a je podpořeno úvahami tohoto soudu v bodech 53., 54. jeho odůvodnění. Z hlediska již nyní zřejmých a prokázaných okolností, lze konstatovat, že dovolání právnické osoby ohledně vadného posouzení podmínek § 12 odst. 2 tr. zákoníku nemůže být shledáno jako důvodné.

45. Ze všech uvedených skutečností je ve stávajícím stadiu řízení zjevné i to, že se společnost Bohemia health nemohla ve smyslu § 8 odst. 5 t. o. p. o. trestní odpovědnosti zprostit. Z výsledků dosud zajištěných důkazů je zřejmé, že nevynaložila potřebné, natož veškeré úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního činu osobami uvedeni v § 8 odst. 1 t. o. p. o. zabránila. Uvedené nepřičtení trestní odpovědnosti právnické osobě přichází v úvahu jen tehdy, byly-li dodržovány veškeré zákony a předpisy, které v daném případě bylo třeba respektovat, což se v uvedeném případě nestalo, protože soudy již v této fázi trestního řízení dostatečně zjistily hrubá porušení.

46. Nejvyšší soud dovolatelce právnické osobě přisvědčil pouze v té části, v níž společně s obviněnou [redacted] vytykala vady v posouzení zavinění této fyzické osoby, a v tomto rozsahu ze stejných důvodů jako u dovolatelky fyzické osoby jejím námitkám přisvědčil. Proto je třeba zdůraznit, že toliko ve vztahu k nedostatkům nesprávnosti použité právní kvalifikace v závislosti na nedostatecích dotýkajících se obviněné [redacted], jejíž

jednání byla ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) t. o. p. o. přičítáno i právnické osobě (k tomu srov. skutkovou větu v bodě II., i příslušné pasáže odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí), bylo třeba přezkoumávaná rozhodnutí týkající se obou dovolatelek zrušit, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno. Pro úplnost lze rozvést, že zrušil v rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 4 T 80/2019, výrok o vině v bodě I. v části týkající se obviněné , a dále výrok o trestu uložený této obviněné (ponechal nezměněn výrok o vině, trestu a náhradě škody ohledně obviněné). Zrušil též i výrok o vině v bodě II. ohledně obchodní korporace Bohemia health, jenž nemohl v důsledku zjištěných nedostatků ohledně obviněné , které bylo této právnické osobě přičítáno, obstát, a současně zrušil i výrok o trestu a povinnosti této právnické osoby k náhradě škody. V usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 3 To 147/2020, zrušil výrok o zamítnutí odvolání v částech týkajících se dovolatelek. Dovoláním tedy zůstala nedotčena jen část přezkoumávaných rozhodnutí ohledně viny a trestu obviněné

VII. Pro další postup soudu prvního stupně

47. Věc se vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně, v němž bude soud povinen jednak rozhodnout o vině obviněné , a jednak o vině právnické osoby společnosti Bohemia health.

48. Nejprve se soud bude muset vypořádat se všemi shora popsanými a vytknutými nedostatky při objasňování a zjišťování zavinění obviněné především bude nutné doplnit dokazování, tak aby byla vyjasněna pozice této obviněné jako jednatelky a jako lékařky a z ní vyplývající povinnosti. Za tím účelem bude třeba nejprve vyslechnout jejího bývalého manžela . a to mimo jiné i s ohledem na obsah jím učiněného čestného prohlášení, případně i další osoby, které ve společnosti Bohemia health působily, a které by se mohly ke skutečnostem rozvedeným v bodě VI. tohoto usnesení relevantně vyjádřit.

49. Dokazování bude třeba zaměřit na doložení konkrétní role obviněné jako jednatelky společnosti, a k tomu vyslechnout jako svědky osoby v rozhodné době ve společnosti působící. Stejně tak bude nutné objasnit okolnosti čerpání její rodičovské dovolené, resp. jak se při péči o nezletilé dítě podílela na vedení společnosti, a jak současně byla upravena její náplň práce lékařky, a to v době, kdy ke spáchání skutku došlo. Nedostačovalo, že soudy k této otázce dosud pouze zjistily, že měla rodičovská dovolená trvat od konce září 2016, což uvedla obviněná v rámci své výpovědi, přičemž další podmínky, kdy a jak v jejím průběhu obviněná své pracovní povinnosti zastávala, resp. v jakém rozsahu, soudy nezkoumaly, a proto bude třeba se na ně v dalším řízení zaměřit.

50. Postavení obviněné jako statutárního orgánu bude třeba též věnovat pozornost, a to s ohledem nejen na konkrétně vymezenou odpovědnost, ale i na zásady spojené s výkonem funkce statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným, mimo jiné, že má-li více jednatelů, je statutárním orgánem každý z nich, ledaže společenská smlouva určí, že tvoří kolektivní orgán (srov. § 44 odst. 5 zákona o obchodních korporacích). Jednatelské oprávnění vyplývající z tohoto oprávnění není založeno na určení příslušných úkonů ve vnitřních organizačních předpisech, nýbrž na pověření určitou činností při provozu podniku a na obvyklosti právních úkonů, k nimž při této činnosti dochází. Obvyklost těchto

právních úkonů je třeba posuzovat objektivně, nezávisle na jejich případném vymezení ve vnitropodnikových normách.

51. Bude nezbytné, aby soudy objasnily a určily povinnosti, které obviněná měla jako lékařka, neboť její odpovědnost za vzniklý následek dovozovaly prozatím toliko z toho, že byla lékařkou (viz body 46. a 51. rozsudku soudu prvního stupně a bod 23. usnesení odvolacího soudu). Nezkoumaly však, v čem spočívaly její povinnosti, k čemu se konkrétně vztahovaly, resp. na základě čeho vyplývaly. Proto bude třeba, aby podle zjištěné náplně její práce, stanovených povinností podle statusu společnosti či jakéhokoliv jiného podkladu, který bude třeba zajistit, uvedené podmínky posoudily a podle nich ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku rozhodly.

52. Při zkoumání nevědomé nedbalosti obviněné ve smyslu všech výše stanovených principů, se bude muset soud zabývat informacemi, jaké objektivně měla o okolnostech zakoupení laserového přístroje a jeho uvedení do provozu, neboť z její výpovědi i čestného prohlášení jejího bývalého manžela je patrné, že o záležitostech, jež se týkaly otázek vedení společnosti, a tedy i těch týkajících se provozování laserového přístroje, vůbec nevěděla, když uvedla, že „všechno kolem managementu, přijímání, spolupráce s úřady, zařízení celé firmy, to vedl manžel ... v této konkrétní době jsem byla ještě na mateřské a opravdu nefigurovala jako jednatel či člověk, který dával někomu úkoly ... manžel věděl koho oslovit, jaký laser koupit, po těchto zkušenostech přístroje vybíral on“ (č. l. 513 spisu). Obviněná podle její výpovědi nevěděla ani to, zda jsou pacienti před zákrokem vyšetřováni, případně to, co obnášel balíček „epilace celého těla“ (č. l. 514 spisu). Bude třeba se zabývat tím, zda znát tyto skutečnosti měl, a právě obviněná, a rozvést na základě čeho. S ohledem na trestní odpovědnost právnické osoby však bude nezbytné zjistit, jaké kroky k tomu, aby škodlivé následky nenastaly, právnická osoba učinila. Lze jen připomenout, že soud považoval za prokázané, že obviněná pracovní náplň obviněné ani svědkyně . přesně neznala a k předmětnému epilačnímu laseru v podstatě uvedla jen to, že ho začala používat až poté, co se věci začala zabývat policie (srov. bod 4. rozsudku soudu prvního stupně). Bude nutné zkoumat, zda tyto skutečnosti obviněná vědět měla a mohla, a na základě čeho se je mohla dozvědět, kdo rozhodl, že přístroj bude používán, a za jakých podmínek, což prozatím soudy jednoznačně stanoveno nebylo. Z důvodů výše uvedených bude třeba, aby soud odstranil nejasnosti ohledně proškolení k práci na přístroji a úplnosti a dostupnosti manuálu k němu. K jeho obsahu soud objasní pochybnost, která z bodu 38. rozsudku plyne z tvrzení svědka o nepřesnosti překladu, kterou soud překlenul úvahou a vyjádřením Ministerstva zdravotnictví, což má logický kontext, ale nikoliv ve vztahu k zavinění obviněné jestliže v době před použitím přístroje o těchto všech skutečnostech nevěděla. Proto, jestliže chtějí soudy na tomto stanovisku setrvat a uvedené úvahy nadále k zavinění obviněné zvažovat, musí současně dbát na to, že i tyto skutečnosti musejí být pokryty zaviněním obviněné, tedy, že s ohledem na své poměry a okolnosti činu o nich vědět měla a mohla [§ 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku].

53. V daných souvislostech nepostačuje, že soudy odpovědnost obviněné jako lékařky dosud dovozovaly z toho, co vplynulo ze znaleckého posudku znalkyně MUDr. Silvie Rafčíkové, MBA, která vysvětlila, z jakého důvodu je přesvědčena, že při epilaci uvedeným přístrojem „musí jít o zákrok prováděný lékařem, anebo sestrou pod dohledem lékaře“ (srov. bod 34. rozsudku soudu prvního stupně). Lze připustit, že není nutné pochybovat o tom, že takové přesvědčení znalkyně bylo z důvodů, jež ve znaleckém posudku

rozvedla, z jejího hlediska správné, ovšem na jejím přesvědčení nelze bez dalšího postavit zavinění obviněné lékařky, nýbrž je nutné zjistit to, z čeho vyplývalo, že uvedené okolnosti měla vědět, a zda je s ohledem na konkrétní skutečnosti znala. Takovým předpokladem byl manuál k tomuto přístroji a školení k němu, anebo jiné informace, které příp. plynuly z její profese lékařky, avšak je třeba určit, z čeho konkrétně. Podstatné je i to, aby bylo zjištěno, že obviněná věděla, že konkrétní zákrok spočívající v epilaci obočí s laserovým přístrojem bude provádět dne 1. 11. 2017 obviněná.

Nutné bude zjistit a posuzovat, kdy a jak se poškozená, a zejména u koho, na zákrok objednala, a co bylo předmětem její objednávky, a zda o všech těchto skutečnostech byla, či měla být a mohla, obviněná obeznámena. Bude též vhodné posoudit podmínky, za nichž byl udělen zákaz provádění epilace obočí, a to i z hlediska toho, kdy a kým byl vydán, a zda o něm byla obviněná včas informována, resp. poučena, případně kým.

54. Nejvyšší soud považuje za nutné, aby soudy dokazování zaměřily na to, kdy a za jakých okolností byl proveden zápis o proškolení k epilačnímu přístroji, kromě toho by se tím měly odstranit pochybnosti, jež sám soud prvního stupně vyjádřil v bodě 41. rozsudku, kde jednak uvedl, že si obviněná vůbec nebyla jista, zda se proškolení zúčastnila, a i obviněná „školení svědkem rozporovala“, když uvedla, že ho nikdy neviděla a že stroj dovezl svědek. Obdobně vypověděla i svědkyně. Povinnost osoby proškolit, spočívala na svědkovi, což však žádný ze svědků nepotvrdil, přičemž soud uvedl, že z výpovědi svědka se „nedá zcela nekriticky vycházet“ a posoudil ji jako ryze účelovou, protože sledoval i své zájmy, neboť „má jako dovozce zdravotnického prostředku zákonem stanovené povinnosti, které musí dodržovat“. Soud dospěl k názoru, že „zápis o proškolení byl jednoznačně podepsán dodatečně, a to s odstupem několika měsíců“, což byl podle svědka „standartní postup“. To ovšem nekorespondovalo s výpovědí svědkyně. Soud uzavřel, že žádné školení obviněné neproběhlo, a tedy že ani „obžalovaná“ – zde soud neuvedl, kterou ze tří obviněných má na mysli – neměla možnost se řádně seznámit s manuálem k přístroji (srov. bod 42. rozsudku soudu prvního stupně). Soud bude muset ujasnit, zda se tyto závěry vztahují i na obviněnou, a na podkladě dalšího dokazování, případně na podkladě již provedených důkazů, jasně stanovit, kdy a jak se obviněná poprvé seznámila s manuálem. Je totiž zřejmé, že tyto nedostatky vyplývají ze zcela neodpovědného přístupu statutárních orgánů právnické osoby. Ve vztahu k zavinění obviněné však bude třeba prokázat, že jde o její zavinění, jak Nejvyšší soud rozvádí výše.

55. Soud bude muset nově zjištěné skutečnosti posuzovat v souladu se všemi ve věci zajištěnými a provedenými důkazy ve smyslu, který Nejvyšší soud v celém obsahu tohoto rozhodnutí (viz bod IV. shora) naznačil, a to i s ohledem na další skutečnosti, které vyplývají z důkazů, k nimž soudy dosud nepřihlížely a jsou v důkazních prostředcích v obsahu spisu zahrnuty. Přitom bude nutné dodržet pravidla stanovená v § 2 odst. 5, 6 tr. ř., § 120 odst. 1, 3 tr. ř. a § 125 odst. 1 tr. ř., resp. § 134 odst. 1, 2 tr. ř. Podle výsledků takto doplněného dokazování a po zhodnocení všech doposud provedených důkazů bude třeba se znovu zabývat trestní odpovědností obviněné a to zejména se zaměřením se na její zavinění ve formě nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

56. Podle výsledku, k němuž soud dojde, bude též znovu rozhodovat i o rozsahu trestní odpovědnosti právnické osoby společnosti Bohemia health, a podle výsledku provedeného zjištění též upraví výrok o vině v bodě II. Shledá-li obviněnou trestně odpovědnou jako jednatelku podle § 8 odst. 1 písm. a) t. o. p. o., přičte za podmínek § 8 odst. 2 písm. a) t. o. p. o. vymezenou část jednání této fyzické osoby právnické osobě. Pokud zjistí zavinění druhého jednatele, i přesto, že jej nelze proto, že proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, postavit před soud, přičte právnické osobě u něj zjištěné jednání za podmínek § 8 t. o. p. o.

57. Nejvyšší soud připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. je nalézací soud vázán shora uvedenými právními názory vyslovenými v tomto rozhodnutí a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí byla zrušena jen v důsledku dovolání obviněných, podaných v jejich prospěch, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jejich neprospěch (zákaz *reformationis in peius*; srov. § 265s odst. 2 tr. ř.).

P o u č e n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 24. 3. 2021

JUDr. Milada Šámalová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Horáková